

TRAFIKSKADENÄMNDEN

Cirkulärreferat 4-1999

Till trafikförsäkringsbolagen

Fråga om samband mellan trafikolycka och arbetsförmåga. - Nämnden har bedömt att icke skadebetingade besvär och besvär till följd av en trafikolycka till hälften vardera har samverkat till den skadelidandes arbetsförmåga. Mot den bakgrunden har nämnden förordat att ersättning för hälften av faktiskt uppkommen inkomstförlust skall lämnas.

I ett yttrande den 3 december 1999 anförde nämnden bl.a. följande.

”Av utredningen framgår att AK redan före trafikolyckan den 7 juni 1988 hade belastningsrelaterade nackbesvär, för vilka hon i omgångar varit sjukskriven. När olyckan inträffade hade hon varit besvärsfri ett dygn. Av skadeanmälan framgick att hon fick ont i nacken. Hon uppsökte läkare dagen efter och av journalanteckningen framgår att hon, innan trafikolyckan inträffade, var nästan var bra i nacken och helt utan smärtor sedan i dagen innan samt att hon sedan trafikolyckan haft ont i nacken med lite värk ut i båda armarna.

Bolaget ansåg, med stöd av professor Hans Links utlåtande från den 19 maj 1995, att den medicinska invaliditeten uppgick till 11 procent samt att besvären efter trafikolyckan inte lett till nedsättning av AK:s arbetsförmåga.

AK accepterade inte detta och yrkade att invaliditetsgraden skulle bedömas till 20 – 30 procent. Hon hävdade att trafikolyckan gjort henne arbetsförmögen. Som stöd för sitt påstående åberopade hon bl.a. intyg från docenten och överläkaren Lennart Persson samt viss utredning från försäkringskassan.

Ärendet behandlades i nämnden den 14 december 1998. Nämnden beslutade då att återremittera ärendet till professor Hans Link samt även inhämta yttrande från professor Urban Lindgren med frågeställningen om AK:s totala besvärsbild hänför sig till trafikskadan eller om det föreligger konkurrerande besvär och vilka dessa i så fall är. Nämnden önskade även besked om den skadebetingade invaliditetsgraden och vilka besvär som ingår i denna. Slutligen efterfrågade nämnden om trafikskadan helt eller delvis eller inte alls är orsaken till AK:s arbetsförmåga.

Hans Link har i yttrande den 6 april 1999 bl.a. anfört följande. ”Vid en sammanvägning av samtliga förhandenvarande förhållanden finner jag att den totala medicinska invaliditeten till följd av restsymtom som klart mera sannolikt orsakats av olyckan 880607 eller till vilka denna bidragit, och som innefattar värk i nacke, huvud och skuldror samt associerade symtom i form av viss yrsel och vissa gängse psykiska besvär, i närvaro av bl.a. normal rörlighet i halsryggen, inte överstiger 11 % enl 1996 års tabell. Vid den förnyade granskningen av ärendet i sin helhet finner jag emellertid att det ändock är sannolikt att restsymtomen orsakade av olyckan 880607 även i viss omfattning påverkat den sk:s arbetsförmåga efter olyckan. Jag beräknar sålunda att högst hälften av den arbetsförmåga, som uppkommit hos d sk, orsakats av meka-

TRAFIKSKADENÄMNDEN

nismer relaterade till olyckan 880607. Resterande arbetsförmåga har med största sannolikhet orsakats av faktorer utan samband med olyckan, ffa generaliserat smärttillstånd, samt förekomst av muskuloskeletta och psykiska besvär som förelåg redan före olyckan.”

Urban Lindgren har i yttrande den 10 augusti 1999 bl.a. anfört att trafikolyckan inte tycks ha inneburit en avgörande förändring i AK:s tillstånd men tycks ändå ha medfört en plötslig försämring av nackbesvärerna. Bedömningen att denna försämring motsvarar en invaliditet om 11 procent är enligt Lindgrens uppfattning inte till nackdel för AK. Lindgren anser att det är rimligt att tänka sig att de försämrade nackbesvär till följd av trafikolyckan bidragit till hennes arbetsförmågan med 25 procent.

Bolaget vidhåller sin tidigare inställning att invaliditetsgraden utgör 11 procent samt att AK, skadan förutan, skulle haft en total nedsättning av arbetsförmågan.

Nämndens bedömning

I ett fall som detta kan det självfallet vara vanskligt att enbart på skriftliga handlingar - utan möjlighet att komplettera utredningen med muntliga förhör - bilda sig en uppfattning om i vad mån uppkomna besvär är att härleda till trafikolyckan eller till andra faktorer som lett till icke skadebetingade besvär även redan före olyckan. Efter en genomgång av den medicinska utredningen har nämnden kommit fram till att det framstår som en rimlig slutsats att de besvär som med övervägande sannolikhet har sin grund i olyckan har den omfattning som beskrivits av nämndens sakkunnigläkare. Det saknas tillräcklig anledning att ifrågasätta den av nämndens sakkunnigläkare gjorda bedömningen av invaliditetsgraden. Denna bör sålunda bestämmas till 11 procent.

Vad gäller frågan om de skadebetingade besvärens inverkan på arbetsförmågan anser nämnden att det får anses klarlagt att denna påverkats också av nackbesvär som AK haft kännning av före olyckan och som även lett till sjukskrivningar. Det kan emellertid inte anses visat att dessa besvär ensamma hade slagit ut henne från arbetslivet. Nämndens bedömning av fallet är i stället den att de icke skadebetingade besvärerna och besvärerna till följd av trafikolyckan samverkat till hennes arbetsförmåga. En skälig fördelning med utgångspunkt i den föreliggande utredningen är enligt nämnden att anse respektive besvär i lika mån ha orsakat arbetsförmågan. Till följd därav bör AK få ersättning från trafikförsäkringen utifrån antagandet att hälften av arbetsförmågan berott på trafikolyckan.”

(dnr 2078-1999)